

[Pürschel.]

denne Forhandling været givet Udtryk for en energisk Hævdelse af Fagforeningsmonopolet.

Fagforeningerne hævder et Monopol paa to Omraader. For det første hævder de en Slags Eneret til Arbejde. Det er kommet frem for nylig ved flere Domsafgørelser. En af dem var særlig klar, idet man havde dette interessante Tilfælde, at en Mand vel kunde blive Medlem af Fagforeningen, naar han havde Arbejde, og han kunde ogsaa faa Arbejde, men kun naar han var Medlem af Fagforeningen. Denne ulykkelige Mand forsøgte derfor først at blive Medlem af Fagforeningen; det kunde han dog ikke blive, fordi han ikke havde Arbejde; dernæst forsøgte han at faa Arbejde, men det kunde han ikke faa, fordi han ikke var Medlem af Fagforeningen. Man maa da erkende, at han var noget vanskeligt stillet. (Jønson m. fl.: Det er ikke rigtigt). Ja, hvis det ikke er rigtigt, saa er det et beklageligt Bevis paa, at selv de danske Dommere kan tage fejl. Thi det er ganske umiskendeligt fastslaaet ved en Dom, og jeg vil da bede de Herrer, der nylig afbrød dernede i Salen, om at gaa op og citere denne Dom, hvis de kan faa Formandens Tilladelse dertil — jeg agter ikke at forsøge derpaa med de nye og strengere Regler, der er indført —, og saa bevise, at Dommen er urigtig. Det er simpelt og ligetil. Det er en Opgave, der maa kunne løses med legende Lethed af de to Herrer, der afbrød mig.

Dernæst har Fagforeningerne hævdet et Monopol paa overhovedet at repræsentere Arbejderne — altsaa repræsentere dem aandeligt. Det er ikke tilladt at have nogen anden Mening. Man siger naturligvis: Gud bevares, det maa de gerne have! Men Praksis, det er noget ganske andet. For hvis en organiseret Arbejder vover at staa op paa et Vælgermøde og vedkende sig, at han tilslutter sig f. Eks. Det konservative Parti, saa hilses han af Frihedens første Forkæmpere med en energisk Hujen og Piben, han pustes væk, og ved dette i bedste Forstand „aandelige“ Vaaben lykkes det at overvinde denne Taler. Det er den Maade, hvorpaa man bekæmper Modstandere, og man mener altsaa virkelig at have et Monopol her. Man betragter det som en Selvfølge, at overhovedet ingen andre har Ret til at tænke over Arbejdernes Stilling, og at overhovedet ingen andre har Ret til at sige, at de mener, de ogsaa forstaar noget af, hvad der tjener Arbejdernes Vel. Nej, derpaa har Fagforeningerne Eneret.

Det er det, jeg gerne vil sige til de Herrer: Dette kunde jeg forstaa i den Tid, da Socialdemokratiet højste Klassekampens Fane. Jeg kunde forstaa det, da man sagde: Vi er Klassepartiet, vi kæmper for denne Klasse. Da var det maaske berettiget at sige til Arbejderklassen: Vi er det eneste Parti, der har jeres Interesser paa vort Program. (J. Chr. Jensen: Det er vi ogsaa endnu). Der er et noget konservativt indstillet Medlem af Socialdemokratiet, som tror, at Socialdemokratiet er Klasseparti endnu. Men det er det jo slet ikke. Det ærede Medlem glemmer jo ganske, at Socialdemokratiet er blevet et nationalt Samlingsparti, og naar man er nationalt Samlingsparti, saa er man naturligvis ikke længere noget Klasseparti, thi man er jo ikke en Samling Vrevlehoveder, men forstaar naturligvis, at man kan ikke samtidig være en Klasses energiske og eneste Forkæmper og være det nationale Samlingsparti. Dette lader sig ikke forene. Og det er det, de Herrer maa sige til deres mere konservative Medlemmer, at de maa lade være med denne daarlige Konservatisme, som faar dem til at køre løs med disse Ting, som var god Latin for en Aarrække siden, men som forlængst er afsvoret af deres Førere.

Og jeg kan knytte den Bemærkning til, at vil man være et nationalt Samlingsparti, saa maa man naturligvis afholde sig fra at kalde vor Nationalsang en Slagsbrodersang eller kalde Nationalflaget et „Iskageflag“ eller rive det ned og trampe paa det, naar det hejses ved et Møde, og man kan ikke som Minister i dette Parti, umiddelbart efter at Nationalflaget er halet ned og trampet paa, staa op og tale som Repræsentant for nationale Samlingsideer. Det kan ikke lade sig gøre. Man maa, som gamle Dr. Fraenkel saa rigtigt har sagt det, vælge sit Standpunkt og derudfra anlægge sin Politik. Det er det, som jeg venligt og ærbødigt — naturligvis — tillader mig at henstille til dette Parti.

Saa er der gjort nogle Bemærkninger om en Rejse; jeg har foretaget, en Rejse ned til Nürnberg. Det har saamænd givet Anledning til ledende Artikler i „Politiken“, et Blad, jeg naturligvis nævner med den største Respekt. Og det har givet Anledning endogsaa til en Forespørgsel her i Salen, fra et kommunistisk Medlem, en Forespørgsel til Forsvarsministeren, som denne dog har besvaret med Tavshed. Det har ogsaa givet Anledning til, at man har søgt at mistænkeliggøre mit Parti. Derfor vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger derom. Jeg blev interviewet af „Politiken“,